

PSİŞİK YETENEKLERİ GELİŞTİRME TEKNİĞİ

Eugen Casland

DIŞ âlemden gelen bilgiler bize duyular kanalı ile gelir. Fakat bu çok sınırlıdır. Bir kimseyi işitebilmemiz, onun etrafında mevcut olan şartlarla mümkündür. Görmek de böyledir. Çeşitli topluluklarda kelimeler vasıtasıyla insanlarla fikir alışverişinde bulunabiliriz. Bu bakımdan çoğunlukla düşüncelerimiz irademize bağlı olarak ve olmayarak ihanete uğrarlar. Bununla birlikte, bazı ölçüler dahilinde duyularımız genişlik kazanabiliyor. Mikroskop, teleskop, telefon, faks gibi aletler duyularımızın içinde bulundukları yetersizlikten kısmen kurtarmaktadır.

Öte yandan bilim, sayısız titreşimlerin mevcut olduğunu bize şöyle böyle anlatmaktadır. İşittiğimiz seslerin frekansı 32 - 33.000 hertz frekanslı seslerdir. Gözümüz de 450 trilyon kırmızı ışık ile 750 trilyon mor ışık arasında hareket eder. İmajinasyon ısı ile elektrik titreşimleri arasında bir yere sahiptir. Bu yüzden onun fizik tesirleri pek fark edilmiyor. Şüphesiz ki bilimde birçok eksiklikler mevcuttur.

Bu eksiklikler, kâinata yayılmış gerçek titreşimlerle ilgili değildir. Bilimin ağır ilerleyişi, bizim için bilinmez olan seyyal dünyaları tanımamıza bir engel teşkil etmektedir. Araştırmalarımızı genişletmek için şu andaki algılarımızı yeteri derecede temizlemeliyiz. Yeni duyular kazanmalıyız. Şuur sahasını genişletmeliyiz. Bu mesele, eski veya şimdi yazılmış olsun, anlatılan normalüstü olayların varlığı kabul edilirse, durugörü, telepati, telekinezi, ipnotizma gibi medyomsal olaylarda ortaya konmuştur.

Nedense, bu olaylar akademik bilim tarafından pek itibar görmemiştir. Bu yüzden de resmî öğrenime dahil olmamıştır. Bilginler tarafından bütünüyle incelenmemiştir. Bu, iki sebepten ileri gelir: 1. Bu olaylar üzerinde yapılan gözlemler, karmakarışık ve bozucu karakterde ortaya çıkmış, bir türlü hüküm altına alınamayan bir kendiliğindenliğin (ve

değişkenliğin) bulunmasından ileri gelmiştir. 2. Nihayet profesyonel medyumların bilimsel olmaktan ziyade kazanç hırsı ve şöhret budalalığı yaparak birtakım sahte melekeleri ortaya koydukları da bilinmektedir. Bu yanlış düşünceler, genellikle psişizm hakkında insanların kabul ettikleri peşin fikirler üzerine dayanır. Psişik olayların değeri hakkında bir aydınlığa kavuşmak istenirse, bütün dinsel ve felsefe ile ilgili her şeyi bir tarafa itmek ve olumlu bir tarzda yeni bilimsel usullerle incelemek gerekir. Bilim en azından aşağıdaki süreçleri gerektirir:

1. Gözlem, olayların aydınlığa çıkarılması.
2. Tecrübe, yani her yönü ile incelenmeye izin veren değişik şartlar içindeki aynı olayların meydana çıkması.
3. Ölçü vasıtalarının mevcut olması.
4. Herkesçe gerçekleştirilebilecek olan kanunların ortaya çıkması.
5. Sadece olayları açıklamaya yarayan değil, aynı zamanda yeni olayları da görünür hâle getiren verimli hipotezler kurup, halka sunmak gerekir.

İMAJİNASYON

Bu çeşitli şartları yerine getirebilmek için önce psişik olayları incelemeyi öğrenmek gerekir. Bu incelemeler daha önce vardı. Örneğin, ilkel duygu tarafından meydana getirilen psişik olaylar, güçlkle işitilen bir ses, çok zayıf bir ışık, psikofizik ismi verilen bir ilim tarafından inceleniyordu. Bir kısım psişik kanunları bu bilime borçluyuz. Özellikle uyartıcı duyular konusunu toparladı ve hafızanın çalışış şeklini açıklığa kavuşturdu. Kısaca bir kısım psişik problemleri ciddî bir şekilde araştırdı ve açıkladı.

Şimdi biz bu bilimden sadece imajinasyon konusunu inceliyoruz. İmajinasyonun önemi, yüksek ruhsal yetenekleri tohum hâlinde içermesinden ileri geliyor. İmajinasyon prensiplerinin birisi üzerine dayandığımız vakit, durugörü, geçmiş ve geleceğe ait vizyonlar,

görülmeyen  lemin (spatyom) derece derece anlaşılması için her insanın kullanabileceği bir metot bulmamız mümkündür. Manyetik, ipnotik bir etki olmadan yani süjeyi uyutmadan, normal şuuru ortadan kaldırmadan çok kısa zamanda elde edilen bazı psişik yetenekler vardır ki, ilk tezahürlerini hemen gösterirler ve derece derece gelişirler. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamak için, imajinasyon olayını incelememiz gerekmektedir.

 MAJ NEDİR?

 majinasyon, imajların içsel olarak anlaşılması tarzında ifade edilebilir. O hâlde ‘imaj’ nedir?  maj gerek bir şey (obje) veya şeyler (objeler) topluluğu, gerekse birleşik yahut birleşik olmayan niteliklere sahip bir sahne tarafından meydana getirilmiş bir izlenimdir. Diğer bir deyişle bu tamamlayıcı bir duyu grubu hatırasıdır. Genel olarak imaj kelimesi görme duyusuna tatbik edilir. Sanki ona aitmiş gibidir. Ama, diğer duyular için de imajları göz önüne almak şarttır. Yani tat, dokunma, koku, işitme imajları da olabilir.

Genel olarak imajların dışardan görülebilir hiçbir iz bırakmadan beynimizin içinden ge ebileceklere inanıyoruz. Bunun aksi daha gösterilmemiştir. Biz en kolay imajları bile (meselâ ‘O’ harfini) kendi kendimize bir harekette bulunmadan canlandıramayız. Bu, şu demektir: Bütün içsel vizyonlara ve r yetlere bir enerji yayını eşlik eder. Ve sonuç, titreşim tarzında belirsiz bir yayılışla kendini gösterir. Düşünce şekilleri isimli kitabında Annie Besant ve Leadbater içsel vizyonlardan

bahsederek her düşünceye ait, fizik  gözlerimizle göremediğimiz fakat durug r rlar tarafından görülebilen bir tür renkli akışkan kümenin uzay içine fırlatıldığını anlatırlar. Bu küme, belirgin ve açık olmadığı zaman düşünce belirsiz bir şekil arz eder. Aksi hâlde açık seçik bir durumdadır. Bundan başka düşünceye eşlik eden yayının cinsine bağlı nüanslar ışıklı durumlar ve BERRAKLIKLA  LG L  bir renklenme de tezahür eder. Bu akışkan yumak belli bir yöne fırlatılabilir. Ve belli bir kimseye ulaşabilir. Ya da belirli bir amacı olmadan uzay içinde yayılır. Ve sonunda kendisi ile ilgili bulunan diğer bir yumakla birleşir.

Her şahsın bir aurası vardır. Birçok ışık çizgisi ve renklere sahiptir. Auranın iç çevresi, düşüncenin çalışma şekli ile bağlantılıdır. Ve onun tesiri altındadır. Aura, sakın bir ruh hâli içinde bulunduğumuz zaman ince ve zayıftır. Aksi hâlde aynı aura, ruhumuz şiddetli titreşimlerle dolu bulunduğu zaman girdap tarzında hızla hareket eden, uzağa fırlatılmış akışkan yumaklar meydana getirir. Bu yumaklar, onları yayan kimselerce hiçbir zaman bir kayıp değildir. Ve onlar her zaman hayatın herhangi bir anında bir izlenim hâlinde bulunabilir. Böylece yansıtılan imajlar, belirsiz bir yayılmaya sahiptir. Ve bu hadiseden dolayı her varlığa ulaşırlar. Bir alıcı bulsun veya bulmasın...

Fakat titreşim durumu imajın titreşimleriyle uyuşuyorsa zar zor anlaşılabilir. Böyle bir durum sohbetler ve iş sırasında ortaya çıkabilir. Bu türlü olaylar telepati ve fikir iletimleri ismi altında izah edilir. Birçok deneycilerin çalışmaları bize şunu göstermiştir:

Sonuç olarak bizden dışarıya fırlatılan veya bize gelen bütün imajlar belirsiz bir hız içinde imaj nakleden bir akım üretirler. İmajın şekil bulmasından hemen sonra yayılan dalgaların varlığı tespit edilmiştir. Hassas kimseler ışıklı bir küme yahut akışkan bir akımın yayıldığını fark ederler. Gözlemciler, bazı şartlar altında, düşünce şekli (form panse) yaratan bir kimse ile uzakta bulunan yabancı diğer bir kimsenin arasında bir ilişkinin bulunduğunu da ortaya koymuşlardır. Bunu şu şekilde ifade edebiliriz: Akımın sebep ve neticesi olan imajlar (yani bazı psikomanyetik imajlar) olaya uygun düzenlemelerle bu akımları idare etmeye, kullanmaya ve normalüstü psişik olayları uyarmaya imkân tanırırlar.

Biliyoruz ki beyin, alıcı verici telsiz cihazı gibi çalışır. Bu bakımdan kendiliğinden imajlar, hafızadan gelmez. Bizim iç algılamamızın, hatıralarımızla şekil bulduğu doğrudur. Fakat bunlar pekâlâ dış ortamın tahriki ile meydana çıkmış, görülen veya görülmeyen, bilinen veya bilinmeyen sebeplerden ileri gelmiş, kısmen meçhul şartlar içinde yerine

getirilen izlenimlerin sonucu olabilir. Beyin kapalı bir devrede elektriksel bir akım içinde bulunabileceği gibi, açık bir devre olarak da çalışabilir.

Bu nokta çok önemlidir. Zira normalüstü melekelerin mümkün oluşunu bu nokta sağlar.

Bazı uyaranlar veya enerji türleri, uygun şiddet ve zıtlıklar şeklinde, bizzat kendimizdeki duyumsal şuur hâlimizi harekete geçirirler. Bu duyum, bir defa hissedildikten sonra hiçbir zaman tamamen silinmez. Duyumlar, bazı şartlar dahilinde araya başka uyaranlar karışmadan tekrar ortaya çıkabilirler. Ama zayıf durumda bulunabilirler. Buna hatırlama diyoruz. Bir eşya, bir varlık, belli bir sahne, bir duygusal yığılma dahi aynı ‘yeniden doğuş’ sürecine dahildir.

‘Yığılma’ hazırlığı açık ve seçik bir imajı meydana getirir. Bu duyularımızın hepsi, toplamı bizde sabitleşir. Ve böylece şuuraltı ismini verdiğimiz bir nevi toplanma meydana gelir.

Fakat izlenimlerimiz bazı ölçüler dahilinde diğer kimselerin izlenimleri ile birleşir. Bundan da şuuraltımızda bulunan hatıralarımız arasında, başka bir şahsiyetin şuuraltında bulunan imajların var olduğu sonucu çıkar. Bu imajlar kendi aralarında (alâka kanununa göre) birleşirler. Ve rastgele başka kimselerin şuuraltında, imajları çekip almaya izin veren birtakım yönetici bağlar meydana getirirler; o hâlde bu imaj deposu sıkı sıkıya kapalı değildir. Şayet kendimize ait olan bir imajın içine kolayca girersek, bazı hâllerde alışveriş kapısını kapatabilir ve yanımızdaki başka bir kimsenin imaj deposuna dalabiliriz. Sonra bu dalma işini gitgide arttırır ve nihayet bizi çeken şuuraltını ziyarete muvaffak oluruz. (Kendi imajımıza dalabilmemiz, bizim zihnimizde canlanan bir sahneye konsantre olmamız demektir.) Bu konsantrasyon ile biz, dışardan gelecek (rastgele) imaj akımlarını önlüyoruz demektir. Konsantre olduğumuz imajı faal hâle geçirip (meselâ donuk bir sahneyi canlandırmak), ilgi kurmak istediğimiz kimsenin imajını kendi imaj sahnemize aktarırız. Bu, telkin ile olur. (Meselâ, bir sahne yaratıyorsun, telkini; bu, medyoma yarattırılan bir imajdır. Bu durumda bir irtibat kurmak istediğimiz zaman, medyomun, o şahsın imajını o odada görmesini isteriz. Buradan

da medyum asıl varlıkla irtibata geçer.)

Alıcı ve verici fazla işlemekte ise de iki ayrı imaj sınıfını belirtmek gerekir:

A) Yayınlanan imajlar

B) Alınan imajlar

İmaj kombinasyonları ile belirli bir hâle gelmiş bulunan ve psişik bir olay olan imajinasyonda iki tür vardır:

1) Aktif imajinasyon

2) Pasif imajinasyon

AKTİF İMAJİNASYON

İç tasarımları (zihnî tasavvurları) istekle görünür hâle getiren ve bir amaca göre birleştiren bir melekedir. Bunlar roman, hikâye ve piyesleri yaratmakta rol oynarlar. Hayatın her safhasında mevcuttur. İmajinasyon olaylarının anlaşılması, yaratıcılık ve ‘ruh’un tekâmülünde vazgeçilmez bir kaynaktır. Akıl yürütmenin, fikirlerin ve bir yığın zihinsel olayların temelidir. Eğer onların kanunlarını biliyor ve de tatbik edebiliyorsak, hekim ve ilâç kullanmadan hastalarımızı iyi eder, varlığımızı değiştirir ve kaderimizi gerçekleştirebiliriz. Aktif imajinasyon bütün dünyayı kapsar.

PASİF İMAJİNASYON

Bu konu, diğer bir âlemi teşkil eder ki, biz bununla meşgul olacağız. Pasif imajinasyon, imajinasyonun bazı elemanlarını kullanmak suretiyle normalüstü yeteneklerin ortaya çıkmasını sağlayabilir. Pasif imajinasyon, imajların kendiliğinden meydana gelmesidir. Önce doğal bağlar ile kendiliğinden meydana gelebilir (imaj çağrışımı). Çünkü her imaj, kendisi ile zaman ve mekân içinde ilgili olan diğer birtakım imajları görünür hâle getirmek eğilimindedir. Meselâ hiçbir iradî çaba gösterilmese, bahçedeki çimenlik, yan tarafta bir bank olduğu fikrini uyandırır. Böylece, imajlar birbirine yakın olanları uyandırır. Şiddet ve bağlantılar sebebiyle gruplanırlar. Ve eğer hiçbir objektif olay girmez ise, bütün şuur sahasını kucaklayan, birbiriyle az çok ilgili sahneleri

oluştururlar. Bu durum, asıl prensibi pasif bir imajinasyon oyunu olan rüya gibidir.

İmajların kendiliğinden meydana gelmesinin başka bir sebebi, telepati yoluyla. Bazı psişik şartlarda imaj, bize tesir eden yabancı bir kimseden yayılır. O anda o imaj, kendi imajlarımızla karışır. Ve iki şuuraltı arasında kendiliğinden bir bağ yaratır. Bu sebeple bazı aşklar, önseziler, çevrenin idraki, durugörü, fikir aktarımları ve diğer normalüstü olaylar ortaya çıkmaktadır. Bu ilk bilgilerle, normalüstü yeteneğin gelişmesine izin veren prensibi anlayabiliriz:

1. Düşünce sakin olmalıdır. İmajı soyutlayabilecek tarzda aktif imajinasyonun faaliyetine engel olmalıdır. Yani aktif imajinasyon bir imajı devamlı olarak işler, onu türlü şekillere sokar. Halbuki imajı soyutlayarak onu sabit, hareketsiz, aynı şekilde tutabiliriz. İmajı bozacak hiçbir tesir ona ulaşmamaktadır.

2) Şuuraltını avlamak için bu imajların şiddetini arttırmak gerekir.

3) Uygun olan çağrışımı yaratarak imajı yönlendirmek gereklidir. Bu çağrışımın (fikir ya da imaj) yapısı imajın ilk istikametine bağlı olan yeni bir saha içine, şuura çekip getiren akımlara sebep olur. Sonuç olarak, mümkün olan istikamet tarzları ve idrak çeşitleri ortaya çıkar, yeni yetenekler oluşur. Olup biten şeyler sanki sapma ve dönme derecesine göre yalnız bir tek anahtarla açılabilen, çeşitli kilitleri olan bir kapıyla kapatılmış bir dünyaya girer.

Kapı, şahsî fikirlerle yüklü beyindir (medyomun beynidir). Anahtar somut (objektif eşya) kelimelerle uygun bir tarzda yönetilen bir imajdır. Prensip gayet basittir ve hemen hemen hiç yanılmaz. Akıl, genellikle, zekâmızın çalışışında mevcut bulunan bir karışıklık ve dağınıklık içindedir. Aktif imajinasyon ile pasif imajinasyon oyunundan zevk duymak bizi şaşkın hâle getirir. Fikirlerimizin keşmekeşliği, niteliği anlaşılmamış olan titreşimleri terk etmez. Ve ince titreşimler rastgele

şuur sahamıza nüfuz eder. Beynimiz tıka basa dolu bir ambar gibidir. Öyle bir ambar ki baca deliği eşyalarla tıkanmıştır. Dışarıyı görmek ne mümkün. Bütün mesele bu karışıklığı düzenlemek, ışığın gireceği baca yolunu açmak ve buradan çıkacak olanlara yardım maksadıyla diğerlerini kenara çekmektir.

TATBİKAT ARAÇLARI

Orta seviyeden kültürlü kadın veya erkek bir kimseyi süje olarak alalım. Bunlar sonra tasfiye olacaklar ve neticede en iyileri kalacaktır. Süje ne kadar kaba ise (hassasiyet bakımından) gelişme o derecede güç olacaktır. Başarıya ulaşmak için imajinasyon kabiliyeti orta derecede olanlar da yeterlidir. Yeter ki, kendini tamamıyla dünya işlerine vermemiş, hayatın küçük taraflarıyla dolmamış, şahsî çıkarlarına bağlanmamış olsun...

Şüphesiz ayrıca süjenin hasta ve şiddetli heyecanlara uğramamış olması, şoklar geçirmemiş olması gereklidir. Yani muhtelif manevî şoklar zamanla şuur sahasından şuuraltına kaydırılarak, görünür bir rahatlık ve denge sağlanabilir. Fakat bu çalışmalarda şuuraltı faaliyet açığa çıktığı için şokla ilgili heyecanlar, tıkanıklıklar, marazî hâller nüksedebilir. Önce süjede sükûnet hâli doğması gereklidir. Bunun için loş bir oda ve bir yardımcı ile tecrübeye girişilir. Yardımcı, odanın bir köşesinde sükûnet hâlinde zihnen pasif durumda oturmalıdır. Süje rahatça oturmalı, ışık gözlerine düşmemeli (gözler rahat şekilde bağlanabilir ya da ışığa bir perde veya paravana ile engel olunur).

O andaki zihinsel meşguliyetlerini bertaraf etmek için süjeye zıt imajlar vasıtasıyla yardım edilir. (Yani zihnî sükûnete götürecek imajlar verilir. Meselâ, sakın bir deniz manzarası, ıssız bir çöl manzarası, mavi bir gökyüzü, sükûnet verici bir kır manzarası vs.) Bu imajlar süjenin zihnindeki karışık imajları, günlük endişeleri dağıtmaya yeter.

Sonra bütün düşüncelerden ayrılması ve celse içinde sadece en yüksek ruhî bir yükseliş imkânı araması rica edilir. (Yani süjede manevî bir incelik, hassasiyet, manevî alemlere doğru bir çekilme duygusu ihtiyacı ortaya çıkartılır. Hikmetli birkaç cümle, dua vs. kullanılabilir.) Sükûnet

elde edildikten sonra açık seçik ve somut bir imaj uyandırmaya elverişli bir kelime söylenir: vazo, bardak yumurta, kaşık, portakal gibi... (Söylenen kelime mümkün olduğu kadar çok kolaylıkla ve zihni dağıtmadan göz önüne getirilebilmelidir, basit olmalıdır.) Söyleden, kelime işittikten sonra göreceği ve hissedeceği duyguları anlatması (görünür hâle getirmesi), açıklaması istenir. Üç durum ortaya çıkabilir:

1. Hiçbir izlenim meydana çıkmaz.
2. Ne olduğu anlaşılmayan bir hatıra ortaya çıkabilir.
3. Bilinmeyen bir imaj ortaya çıkar.

İzlenim yokluğu, açıkça süjenin endişelerinden kurtulamadığını veya şuur dışı bir meşguliyeti bulunduğunu gösterir. Söylenen kelime, gerçekte, şuuraltında titreşimler ortaya çıkaran bir titreşim dalgasıdır. Eğer şuuraltı nötr hâlde kalmışsa hemen hemen hiçbir şey meydana gelmez. Çünkü şuuraltına nüfuz edilememiştir. Süje duvarla kapalıdır. Ve kelime bir engele çarpan top gibi geri dönmüştür. Böyle bir durumda, birbirinden farklı bir dizi kelime söyleyerek (ki bu, süjeyi içine alan ön düşünceleri ortadan kaldırmak içindir), eğer bu yeterli değilse, alışılmış bir eşyanın (olayın) hatırasını hatırlatarak o meşguliyetten kurtarılır.

Alışılmış bir eşya veya olayın hatırlatılmasıyla yarı hatırlama hâli uyandırılır. Böylece ikinci hâle geçilir. Eğer bu usul yeterli olmazsa süjeyi küçük bir sahne veya manzara gibi temsilî bir hâli düzenlemeye çeken, onu zorlayan yaratıcı imajınasyondan istifade edilir. Başta da söylediğimiz gibi süje biraz imajinatif karakterde olmalıdır. Yani süjede tecrübeyi kolaylaştıracak sahneleri telkinle tahayyül ettirmek mümkün olmalıdır, meselâ ‘Ben sizi falan yerde görüyorum’ gibi... Sonuç gözükmemekte gecikmez. Ön meşguliyet böylece mağlûp edilmiş ve iç imajların meydana çıkması mümkün olmuştur.

Çeviren: Üstad Ergün Arıkdal

PSİŞİK YETENEK ve RUHSALLIĞI BÜTÜNLEŞTİRMEK
David FONTANA

Felsefe doktorası olan Prof. David Fontana, psişik araştırmaya yönelik sürekli aktif ilgisiyle birlikte, doğu ve batının ruhsal geleneklerinde geniş uygulamalı deneyime sahip bir psikologtur. (Society for Pscyhical Research'ün eski başkanıdır.) Bu geniş sahalarda, bazıları klâsik olarak kabul edilen birçok kitabın da yazarıdır. Bu makale, 23 Mart 1999'da verdiği bir konferansa dayanarak hazırlanmıştır.

RUHSALLIK ve PSİŞİK YETENEKLER

RUHSAL gelişim kendisiyle birlikte psişik ihsanları getirebilmesine rağmen, ruhsallık ve psişik yetenekler aynı şey değildir. Budizm ve Hinduizm gibi doğulu ruhsal geleneklerde ruhsal kapasiteler derinleştğinde zihnin bazı maddesel sınırlamaları aşmaya başladığı ve diğerlerinin zihinleriyle telepatik iletişim içine girebilir hâle geldiği ve böylece durugörü ve psikokinezi gibi (topluca siddhiler denilen) yetenekler tezahür ettirdiği söylenmektedir. Bununla birlikte bu gelenekler, siddhilerin sadece ruhsal büyümenin bir çeşit önemsiz belirtileri oldukları ve asla kişisel çıkar sağlamak için kullanılmamaları ve kendi içlerinde bir son olarak görülmemeleri gerektiği konusunda bizleri uyarmaktadırlar, aksini yapmak benliği güçlendirir ve kişiyi gerçek ruhsal ilerleme yolundan saptırır.

İnsan, başkalarına hizmet ederken kullandığında bile, benliği şişiren duygulardan kaçınmalıdır. Siddhiler bize emanet edilmiş hediyelerdir, kişisel servetimiz değildir.

Bir Yoginin Otobiyografisi'nde (Bu kitabın özeti Mucizeler adıyla RM Yayınları arasında yer almaktadır), meşhur guru Paramhansa Yogananda kendi kişisel siddhi deneyimlerinin sayısız örneklerini verir ve kitaplarından bir diğerinde, Man's Eternal Quest'de (İnsanın Ebedi Arayışı), onların gelişimine eşlik eden ruhsal disiplinlerin derinliğine yönelik bir anlayış sunar. Bununla birlikte siddhilerin en eğlendirici örneklerinden biri, Ram Dass'ın kendisiyle birkaç yıl geçirdiği bir diğer saygın öğretmen Neem Baba'nın hayatında görülmüştür. Bir zamanlar Hindistan'daki trenlerde kutsal adamların parasız yolculuk yapmalarına izin veriliyordu ama bazı sebeplerden dolayı bu ayrıcalığa son verme kararı alındı. Neem Baba yeni politikanın ilk kurbanlarından biriydi ve

biletsiz olduğu keşfedildiğinde, Karolli istasyonunda uygun bir şekilde trenden indirilmişti. Biletçi diğer yolcuların protestolarına aldırmadan dñdñđñđñu şaldı ve sñrñcñ treni şalıştırmak istedi; ama nafile, tekrar tekrar denedi ama hiçbir şey olmadı. Bu sırada Neem Baba plâtförmün ùzerinde gülñmseyerek bekliyordu. Sonunda, trene geri gelmesi için yalvarmaya başladılar. O, yalvarışları nazikçe dinledi, trene tırmandı tahmin edeceğiniz gibi motor, bir motorun davranması gerektiği gibi davrandı ve tren istasyondan ayrıldı.

Tesadñf mñ? Sñrñcñnñn bir numarası mı? Hindistan’ın kutsal adamlarını ve kadınlarını şevrelediği sñylenen siddhilerin diğer birçok òrneklerini deneyimleyenler, bunun Neem Baba’nın iři olduğundan hiç řñphe etmediler ve o zamandan sonra da o hep Neem Karolli Baba diye bilindi.

PSİşİK YETENEKLER ve RUHSALLIK

Sñrecin zıt istikamette gñçlñce şalıştığı, yani psişik yeteneklerin gelişiminin ruhsal ilerlemeye gñtñrdñđñ yönñnde hiç delil yoktur. Bazı vakalarda bñyle olabilir ama bu kuraldır anlamına gelmez. Geřmiřin bazı en ùnlñ psişikleri, kesinlikle ruhsal olmayan numaralara kalkışmışlardır. Eusapia Palladino her bakımdan çok gñçlñ bir fizik medyomdu ve tarihte en geniş olarak incelenen psişiklerden biriydi; yine de onun fenomenlerinin řođu gerçek olmasına rağmen, diğerlerinin açıkça hileli olduğu yönñnde neredeyse oybirliği vardır. O celselerdeki haziruna “Beni izleyin, yoksa hile yaparım.” diye òđñt vermiş, kusurlarından dolayı rehberi John King’i suçlamıştır.

Bazı rehberlerin karakterleri gerçekten belirli oranda istenmeyen òzellikler taşısa da (John King hayattayken adı çıkmış bir korsan olduğunu iddia etmekteydi), Palladino ile uzun sñre şalışan Hereward Carrington, onun yaptığı hilelerin kendi egosuna bağlı olduğu gñrñřñndedir. Carrington, Eusapia Palladino and Her Phenomena (Eusapia Palladino ve Fenomenleri) adlı eserinde “Ona bunu yapmaması için yalvardık.” diye yazmıştır, ama bir toplantıda, bir saat veya hemen sonrasında bir sonuç ùretilmediyse, medyom “genellikle kaba ve açık

türden” hile yapmaya başvurmuştu.

Elbette ki, fizik medyumlar toplantılarda hile yaparken yakalandıklarında Palladino’nun iddia ettiği gibi, transtayken rehberleri tarafından böyle yapmaya itilmiş olabilirler, ama eğer öyleyse bu sadece onların rehberlerinin dürüstlüğüne değil, rehberlerin kendi medyumlarının ünleriyle ilgili kaygılarına da gölge düşürür.

Her halükârda, rapor edilen bir diğer güçlü fizik medyum olan, ama bu vakada kıskançlık günahına yenik düşen Agnes Guppy’nin davranışı için rehberleri suçlamak çok zor olurdu. Daha genç ve daha çekici arkadaş medyum Florence Cook’un başarısıyla yüzleştğinde (Cook, Sir William Crookes tarafından gerçekten araştırılmış ve ismi telâffuz edilmiştir), Agnes Guppy çözümün, iki suç ortağının Cook’un yüzüne asit fırlatmaları olduğunu düşünmüştür. Neyse ki suç ortakları bunu reddetmişlerdir ama bu hikâye Bayan Guppy’nin şöhretini yerle bir etmişti.

RUHSAL ve PSİŞİK YETENEKLER ARASINDAKİ BAĞLANTI

Bununla birlikte, psişik yeteneklerin ruhsal gelişime sevk etmedeki başarısızlığına rağmen, sürecin bunun aksine çalışabildiği gerçeği, bu ikisi arasında bir bağlantı olması gerektiğini gösterir. Bu bağlantıyı keşfetmeye nasıl başlayabiliriz? Yunanistan’da Delf tapınağının Apollo sunağının üzerinde -dünyadaki en büyüğü yerlerden biridir-, “Kendini Bil” öğüdü vardır. Apollo sunağı; Piton’un, yani ilâhlarla iletişim kurduğuna inanılan bir rahibenin -biz ona muhtemelen bir trans medyumunu diyecektik- eviydi.

Kendisine Atina’daki en bilge adamın kim olduğu sorulduğunda, “Hiçbir şey bilmediğini bilecek kadar bilge olan tek adam Sokrat’tır.” diye cevap vermiştir. Yani bizim bu keşfe başlama noktamız; Sokrat ile birlikte, sadece dışsal dünya değil ama kendi zihnimiz hakkında da ne kadar az bildiğimizi kabul etmektir. Bu bizi, “Kendi zihnimin yapısı nedir?”, “Ben neyim?”, “Ben kimim?” gibi varlıksal soruları sormaya götürür. Bazıları -örneğin Darwinciler- bu soruları, bizim şans eseri yaratılan biyolojik tesadüfler olduğumuzu, anlamı ve amacı olmayan başıboş bir

evrende yaşadığımızı söyleyerek cevaplayacaklardır. Diğerleri bu cevabı kabul etmenin, anlamsızca yaşamak ve ümitsizce ölmek demek olduğunu kabul edecektir. Onlar bize, modern bilimin bütün gücüne ve bütün keşiflerine rağmen zihin hakkında fazla bir şey söyleyemeyeceğini ve ruh veya Tanrı'nın hiç olmadığını -Yüksek Şuur veya hangi terimi kullanmayı tercih ederseniz- kategorik olarak kesinlikle ifade edemeyeceğini hatırlatmaya devam edeceklerdir. Modern bilim psişik ihsanların olmadığını kategorik olarak ifade edemez ve bundan dolayı en materyalist bilim adamları bile böyle meselelerde agnostisizmin - belirsizliğin bir kabulünün- ötesine geçemezler.

Delilleri inceleyenler, insan yaşamında bir ruhsal boyutun mevcudiyetini ve psişik yeteneklerin mevcudiyetini desteklemek için çok miktarda şeyin mevcut olduğunun farkına varırlar. Bununla birlikte, bu boyutun ve bu yeteneklerin yapısına ve anlamına ilişkin daha derin sorular, bir anlamda fiziksel bilimlerin nüfuz sahasının ötesinde yatar. Bilim, bütün şüphe edilmez güçlerine rağmen, bizim sınırlı bir uygunluk alanı dediğimiz şeye sahiptir. Bu alanın ötesinde, onun hitap edemediği sorular vardır; sadece varoluşun temel anlamı ve benliğin tabiatıyla ilgili sorular değil, ama diğerkâmlık gibi insan vasıfları ve bir Bach veya Mozart veya bir Michael Angelo gibiler tarafından tezahür ettirilen yüce yaratıcı yeteneklerle ilgili sorular.

Böyle sorular aslında ruhsal sorulardır ve onlar bilimin usulüyle dışarıya, maddesel dünyaya bakarak değil, ama aziz ve mistiğin usulüyle bir kişinin içine bakarak cevaplanırlar.

Zen Budizmi bunu yapmanın bir yolunu, koan kullanımını sayesinde öğretir. Koan hiçbir mantıklı cevabın olmadığı bir sorudur. O bize sık sık o kadar paradoksal bir şey sorar ki, bizim ilk tepkimiz onu gülünç bularak bertaraf etmek olur. En iyi bilinen örneklerinden biri şudur: “Bir elle alkışlamanın sesi nedir?” Gerçekten de bir paradoks. Tanımlamada, alkışlama iki eli içerir. Ama Zen Budist öğretmenin size, yargılamadan ve ummadan sadece oturmanızı ve soru üzerine meditasyon yapmanızı söyleyecektir. Bir öğretmenin bana öğrettiği gibi, “Kendine cevabı

sorma, sadece koanı sor.” Koan üzerine meditasyon yaptığınızda, “cevap, sessizlik olmalı” gibi düşünceler kendiliğinden yükselmeye başlar, ama cevabı öğretmeninize verdiğiniz her seferinde o başını sallar ve size gitmenizi ve meditasyonunuza devam etmenizi söyler. Koanın amaçlarından biri sizi, mantıklı zihnin, hayatımızda çoğu zaman kullandığımız zihnin, daha fazla gidemeyeceği bir noktaya getirmektir. “Eller” ve “alkışlama” maddesel dünyaya aittir. Maddesel dünya bizim tarafımızdan, hepsinin anlamlarını ayrılıktan aldıkları ayrı nesneler ve kavramlardan meydana gelmiş biçimde anlaşılır. Sol el, sağ elden ayrıdır -onun karşıtı-; alkış sesi, sessizlikten ayrıdır -onun karşıtıdır-. Bundan dolayı, mantıksal olarak tek elle alkışlayamayız.

Ama koan bu karşıtlıklarla düşünmeyi keser. Eğer kişi onunla çalışmaya devam ederse, orada ayrılık hissiyatının bir yanılgı olduğunun farkındalığı an”den gelir. Hiçbir şey, ister bir nesne veya bir kavram olsun, diğer bütün şeylerden izole edilmiş olarak var olamaz. Her şey, hem canlı hem cansız, aslında temelde yatan bir birliğin, bütün varoluşun esası olan bir birliğin tezahürüdür. Ve farkındalığın bu anında, koanın kendini çözdüğü söylenir, bu, onun sizi daha derin bir anlayış seviyesine götürmesidir. Ve koan kendisini çözerken, aynı zamanda -en azından kısmen- elbette ki niha” koan olan “Ben kimim?” sorusunu ve “Onu nasıl bilebilirim?” “Kendi yüzümü nasıl görebilirim?” “Ben hem soru hem de cevap nasıl olabilirim?” gibi her noktası bir elle alkışlamak kadar paradoksal olan sorulardan birini de çözer.

Elbette ki, bu şekilde kelimelere döküldüğünde, onun sadece bir entelektüel egzersiz hâline dönüşmesi riski ortaya çıkar ve eğer sadece entelektüel cevaplar sunduysanız iyi bir Zen öğretmeni meditasyon yaptığınız şeye iki kat hızlı geri gönderecektir. Öğretmen, sizin bu birliği gerçekten deneyimlediğinizi görmek isteyecektir. Bunu yaptığınızda, cevabınız herhangi bir önceden belirlenmiş formül yerine sizin dönüşmüş olduğunuz kişi içinde görünür olacaktır. Ama “Bunun, ruhsallık ve psişik yetenekler arasındaki bağlantıyla ne ilgisi var?” diye düşünebilirsiniz. Her bakımdan ilgili. Eğer her birimiz kendi

mevcudiyetimiz içinde kilitlenmiş olmaktan daha çok temelde yatan bir birliğin ifadeleriyle, o zaman bu birlikle (ruhsal gelişim deneyimi yoluyla) temasa geçmek veya diğerlerinin zihinleriyle (psşik yetenekler yoluyla) temasa geçmek fikri bir çeşit anlam kazanmaya başlar. Sadece bu da değil, bu fikir yaşanmış bir imkân hâline gelir. Zihinlerimiz ve arkadaşımız olan diğer varlıkların zihinleri; oldukları gibi, yani tek şuurun görünümüleri olarak tanınırlar ve bundan dolayı psşik deneyimlere engel olan kendimiz ve diğerleri arasındaki bariyerler kaybolur. Bundan dolayı ruhsal inançlar, hem bizim dışsal dünyayla hem de kendi varlığımızla daha derinden ilişkimizde etkileyici bir aksiyondur.

HER ŞEYİN BİRLİĞİ

Her şeyin birliğinin (sadece her şeyin karşılıklı bağımlılığı değil, ama gerçek birliğin) farkına varmanın diğer sonucu, bizim sadece ölümden sonra ödüllendirilme ümidinden dolayı değil, bu doğal yol olduğu için daha iyi bir hayat yaşamaya başlamamızdır. Eğer her şey aynı birliğin parçasıysa, o zaman diğerlerine veya çevreye zarar vermek, kendine zarar vermektir.

Budizm ve Jainizm gibi Doğu dinleri ahimsa, yani şiddetsizlik denilen bir ideale sahiptirler. Ahimsa kişiyi sadece diğerlerine gereksiz zarar vermekten sakındırmaz, aynı zamanda bize kendi varlığımızı saflaştırmada yardım eder. Bir sineği yakalamak ve dışarıya atmak yerine onu öldürmenin bile üzerimizde kabalaştırıcı bir etkisi vardır. Sineği dışarı atmak gerçekten mükemmel bir fiildir. Bizler mükemmel insan varlıkları değiliz ama mükemmel şeyler yapabiliriz. Düşüncesizce hayattan mahrum etmek yerine, küçük zararsız bir yaratığı dışarı koymak bir İsa veya bir Buda fiilidir. Yerimizde olsalar onların yapacağı şey, kesinlikle budur. Bundan dolayı ahimsa bize, insan faaliyetlerinde birlik hissiyatını ifade ettiğimizi veya Budizmde dendiği gibi Buda tabiatımızı ifade ettiğimizi öğretir.

İNANCIN ÖNEMİ

Ruhsal hayata inancın -veya imanının- yolda önemli bir erken adım olduğu söylenmiştir; doğrudur ve aynısının psişik yetenekler için de geçerli olduğu görünmektedir. Koyunların (psişik fenomenlere inananların) keçilerden (inanmayanlar) daha yüksek başarı elde ettikleri parapsikolojik araştırmada, iyi bilinen koyun/keçi etkisi; zihinlerin birbirleriyle doğrudan iletişim kurabileceklerine ikna olmalarının, kişinin psişik potansiyelinin en azından küçük bir bölümünün kilidini açmaya yeterli olduğunu öğrenmektedir. (The European Journal of Parapsychology, Cilt 13, 1997 psişik yeteneklerin ifade edilmesini kolaylaştırdığı görülen zihnin çatısı hakkında daha fazlasını bilmek isteyenler için bir dizi ilginç makale içermektedir.)